

Prædiken til Kristi Himmelfarts dag. Steffen Ringgaard Andresen

Salmer:

402,434,251,257,254,252,472,696

Løftet op

Når vi indledte gudstjenesten med at synge Grundtvigs *Den signede dag*, skyldes det, at det i dag, den 14. maj 2026, er nøjagtig 200 år siden, at den blev sunget første gang.

Grundtvig skrev den til 1000-års fejringen for kristendommens indførelse i Danmark, med Ansgar der kom til Danmark i år 826.

I dag er den Danmarks Nationalsalme. Men i 1826 måtte den ikke synges. Grundtvig var under skærpet tilsyn fra biskop og provst, og da han meddelte, at han ville skrive en ny salme til pinsegudstjenesten (den faldt i 1826 faldt på den 14. maj) i Vor Frelzers Kirke, blev der omgående udstedt forbud fra myndighedernes side.

Men Grundtvigs gode ven, Christen Olsen, lod salmen synge i Lyngby Kirke lige uden for Sorø, hvor han var præst. Der var man vandt til at synge salmer af Grundtvig. Og sammen med den gode kirkesanger Christen Wittrup, fik han også lært menigheden at synge *Den signede dag*.

Grundtvigs tekst og Weyses melodi blev en hurtig succes. For allerede 3. Pinsedag gik Grundtvigs og Olsens fælles ven Ingemann fra sin lektor-bolig ved Sorø Akademi ud til Lyngby for at høre den nye salme. Dagen efter skrev han til Grundtvig: *Tak for dine gudelige folkesange til tusindårsfesten! At de måtte støde provst og bisp, falder af sig selv og forundrede mig ikke.*

Så var dét sagt!

Og så til Kristi Himmelfart.

Det er ikke let at afgøre, hvad der er konkret, og hvad der er abstrakt.

Heller ikke, hvad der er virkelighedsnært – og hvad der er grebet ud af den blå luft.

En kvinde i fyrrerne lå for døden på sygehuset.

Hun var voldsomt urolig. Ville ud af sengen, men kunne ikke stå på benene.

Familien stod magtesløs omkring hende.

Så kom lægen ind.

Han så deres uro og sagde: *Det skal I ikke være bekymrede over. Hun lider nok af demoraliseringsyndrom.*

Familien måtte slå ordet op. Det er et terminalt delirium. Eller på almindeligt dansk: Det er uro. Angst. Desorientering. Håbløshed.

Det er slet ikke usædvanligt. Sagde lægen. Vi har også noteret det i journalen.

Og ja – nu havde de fået en forklaring.

Men havde de fået mening? Hjælp den konkrete viden dem egentlig?

Eller var den i situationen så virkelighedsfjern som noget? På trods af alle lærebøger og journaler? – spørger jeg mere end ledende!

Kristi Himmelfart kan lyde abstrakt.

Som noget grebet ud af den blå luft.

For Jesus er jo ikke faret til vejrs som de fire astronauter rundt om månen og tilbage igen på NASAs Artemis II mission i april i år.

Det handler ikke om tyngdelovens ophævelse.

Han blev båret op til himlen.

Og himlen er ikke et sted oppe over skyerne. Himlen er Guds sted. Overalt hvor Gud er nær. Overalt hvor Gud sker, finder sted og er på færde.

Omkring os. Mellem os. I os.

Det er ikke så enkelt at afgøre, hvad der er konkret, og hvad der er abstrakt.

Hvad der er virkelighedsnært – eller grebet ud af den blå luft.

Teologen Svend Bjerg skriver:

Det er ikke til at begribe tilværelsen.

Det er som at skulle være i så mange rum og dimensioner på en og samme gang – når man nu kun kan være ét sted her på jorden – dér, hvor man lige nu er.

Når man tror, har man ofte en fornemmelse af, at nu er der nogle sandheder, som har fundet ord, og de har snørklet sig ned i tankerne og banet sig vej på sætninger. Ikke så snart har sætningerne lagt sig til rette på papiret, førend de forekommer at være sterile. De står og ser korrekte ud. De ligner noget, man har set så ofte. Der er ikke det liv i dem, som man følte i det øjeblik, de blev til.

Troen synes virkelig ikke at kunne nøjes med at finde faste udtryk og svar.

Troen synes ikke at ville stå stille.

Den følger virkeligheden for den enkelte. Den følger med.

Den vil gerne udtrykke nuet – men kan ikke finde evige ord her i flygtighedens land.

Det kender jeg godt igen. Troen er lige så foreløbig som viden.

Vi prøver at indfange livet i begreber og forklaringer.

Vi stiller skarpt. Sætter ord på.

Men næsten med det samme slipper livet ud mellem fingrene på os igen.

Vi aner noget. Længes efter noget. Rækker ud efter noget, vi ikke helt kan fastholde.

Men det opleves jo som en åbning. Det opleves ikke som en vej væk fra virkeligheden, ikke som en abstraktion, ikke som stoisk rolig tilbagetrækning, men som en åbning ind til virkeligheden. Som vi ikke rigtig kan begribe. Sådan en åbning er Kristi Himmelfart.

Lad os prøve at gå helt elementært til værks.

Der er noget i dagens evangelium, som jeg genkender helt umiddelbart:

Bevægelsen i ordene: at blive båret op.

Jeg kan huske det fra barndommen. At blive løftet op.

Nu er det mig, der løfter et lille menneske op.

Men jeg bliver stadig selv løftet. Jeg kender til opløftethed. Ikke fysisk – men i krop og sjæl.

Jeg kender til vægtløshed, når stenen falder fra hjertet.

Jeg kender til en trykket stemning, der letter.

Til en tung konflikt, der løser sig.

Til skyld, der tilgives.

Til flovhed, der forsvinder.

Og jeg ånder lettet op.

Jeg kender til at blive båret op
af ord, musik, landskaber, mennesker.

Går vi elementært til værks, ja – så kan vi som menneskesønnen blive løftet
op eller ind i Guds himmel.

Vores liv kan.

Alt det tunge.

Alt det fastlåste.

Alt det, der binder os.

Det handler ikke tyngdelovens ophævelse.

Selvom den jo er til at snakke med – om man har tilstrækkelig store
raketmotorer. Og er en af verdenshistoriens få heldige astronauter.

Det handler om noget meget mere erfaringsnært – for os alle.

Det handler om en anden lov. Det Nye Testamente kalder den under ét for
syndens og dødens lov.

Den lov, der siger:

sådan er det bare.

Sådan må det gå.

Sådan hænger alting sammen.

Det er hævnens lov.

Den stærkes ret.

Skyldens ubønhørlige konsekvens.

Den lov, der siger, at mennesker går i stykker.

At relationer bryder sammen.

At livet ender i død.

Det er verdens hårde matematik.

Dén lov ophæves.

Kristi Himmelfart bryder lovens tyranni.

Der åbnes en anden mulighed.

For himlen gennemlyser jorden.

Evigheden gennemlyser tiden.

Kristus er ikke væk fra verden.

Han er nærværende i alt.

Der er ånd og der er liv i hans ord.

Derfor kan skyld tilgives.
Derfor kan fjender blive til venner.
Derfor kan brud blive til broer.
Derfor kan den svage rejses op.
Derfor behøver vi ikke at slå igen.
Og derfor kan døden ikke få det sidste ord.

Det er ikke abstrakt. Vi oplever det jo.
Nogle gange som overvældelse. Andre gange i glimt.
Vi bliver løftet op. Livet åbner sig. Håbet vender tilbage.

Kristi Himmelfart er ikke en fortælling om flugt fra verden.
Det er fortællingen om, at der er en himmel midt i verden.
En Gud, som stadig løfter mennesker op.
Derfor lader vi takken stige opad. Som her i gudstjenesten, hvor vi opløfter
vores hjerter til Herren.
Og derfor kan vi gå opløftede ud i det, vi kalder vores virkelighed.
Amen.